



РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Цього 628 року від Об'єднання повідомляємо, що внаслідок укладення Угоди, яка поклала кінець сепаратистському руху, місто Аретія було спалене вогнем драконів.

Усі, хто зміг втекти, — вижили, а решта — назавжди лишилися похованими в його руїнах.

Офіційне повідомлення 628.85,
яке записала Сірелла Нейлварт

Революція смакує на диво... солодко.
Я дивлюся на поверхню потрісканого дерев'яного столу у величезній і повсякчас метушливій кухні у фортеці Аретія й розглядаю свого старшого брата, уминаючи медове печиво, яке він поклав переді мною на тарілці і яке, зараза, смачне. Таки справді смачне.

Можливо, воно так мені смакує через те, що я три дні не мала й крихти в роті, бо якась геть не міфічна істота встромила в мій бік отруєний клинок, намагаючись мене вбити. І я не вижила б від тієї отрути, якби не Бреннан, який не перестає всміхатися, поки я жую своє печиво.

Цей досвід можна описати як найбільший сюр, який мені доводилося бачити в житті. І тепер Бреннан живий. А веніни, темні

володарі, що, як я думала, існують лише в казках, — цілком справжні.

Ще раз — Бреннан живий.

Аретія досі стоїть, навіть будучи спаленою після тиррійського повстання шість років тому. А Бреннан — живий. І ще в мене новий шрам на животі у три пальці, але я не померла. А Бреннан... Він — живий.

— Добре печиво, правда? — запитує він, хапаючи одне для себе з тарілки, що стоїть на столі між нами. — Трохи нагадує те, яке пік наш кухар у Калдирі, пам'ятаєш?

Я жую і дивлюся на нього.

Просто він такий... він. І водночас мій брат має інакший вигляд, ніж я пам'ятала.

Його темно-руді короткі кучері стирчать вгору, замість того щоб спадати хвилями на чоло, у рисах його обличчя не лишилося ані сліду лагідності, і тепер уже помітні дрібні зморшки в куточках очей. Але ця усмішка... І, власне, очі... Це таки справді він.

І ще ця його умова: я маю щось з'їсти, перш ніж він відведе мене до моїх драконів? Це найтипівіший Бреннан, якого тільки можна уявити.

Не те щоб Тернові потрібні були чийсь дозволи, а це означає...

— *Я теж вважаю, що тобі варто поїсти.* — Низький і набундючений голос дракона проникає в мою голову.

— *Ну так, так,* — відповідаю йому майже чемно, але подумки намагаюся стягнути Андарни.

У цей час заходить хтось із кухонних працівників, вітаючись короткою усмішкою з Бреннаном.

Андарна не відповідає, хоч я й відчуваю проблиски нашого зв'язку, але він вже не такий золотий, як її луска. Мені не зовсім вдається це уявити, але я й досі перебуваю в легкому ступорі. Андарна, що й не дивно, знову спить, витративши всю свою енергію на зупинку часу. Та й після всього, що трапилося в Рессоні, їй, певно, доведеться проспати ще цілий тиждень, якщо не більше.

— Ти якась мовчазна. — Бреннан нахилиє голову вбік, як він це завжди робить, коли обдумує якесь питання. — Ледве промовила кілька слів. Це трохи дивно.

— Дивно — це дивитися, як я їм, — відказую, проковтуючи черговий шматок. Мій голос досі злегка хрипить.

— І що з того? — Він безсоромно знизує плечима й сміється, демонструючи ямочку на щоці — єдине, що в ньому лишилося від хлопчика. — Ще кілька днів тому я був майже переконаний, що вже ніколи не побачу, як ти... ну, взагалі робиш будь-що. — Він відкушує великий шматок печива. Апетит, здається, у Бреннана не змінився, що мене несподівано тішить. — І, до речі, прошу за те, що тебе відновив. Вважай, це подарунок на двадцять перший день народження.

— Дякую.

Так і є. Я проспала свій день народження. І більш ніж впевнена, що моє перебування на межі смерті здалося достатньо драматичним усім у цьому замку, чи будинку, чи як там його називають.

У кухню заходить двоюрідний брат Ксейдена, Бодхі. Він вбраний у формений одяг, рука підвішена на перев'язі, а щойно підстрижені чорні кучері хмаринкою здіймаються над головою.

— Підполковнику Айзерай, — звертається Бодхі, передаючи Бреннанові скручений сувій із посланням. — Щойно надійшло з Басгіату. Вершник-посланець залишиться тут до вечора, якщо захочеш відповісти.

Бодхі всміхається до мене, і я знову вражена тим, наскільки він схожий на Ксейдена. Кивнувши моему братові, він розвертається, щоб піти геть.

З Басгіату? Черговий вершник? Скільки їх там узагалі? Наскільки масштабною є ця революція?

Запитання виникають у голові швидше, ніж я можу віднайти потрібні слова й поворушити язиком.

— Почекай. Ти що, підполковник? І що за Айзерай? — запитую. Так, бо це, *власне*, найважливіші запитання.

— Довелося змінити прізвище. Зі зрозумілих причин. — Він кидає на мене погляд і, ламаючи синю сургучеву печатку, розгортає

послання. — Ти будеш здивована, як швидко можна отримати підвищення, коли всі навколо постійно помирають, — каже він, потім читає листа й матюкаючись запирає його до кишні. — Мені терміново треба на зустріч із Асамблеєю. А ти додай печиво, і за пів години зустрінемося в холі. Проведу тебе до твоїх драконів.

Від усмішки старшого братика не лишилося й сліду. Він вмить перетворився на чоловіка, якого я ледве впізнаю, на офіцера, якого я не знаю. Бреннан також може бути незнайомцем. Не чекаючи на мою відповідь, він відсовує скрипучого стільця й виходить із кухні.

Сьорбаючи молоко, я дивлюся на порожнє місце навпроти, яке залишив брат. Покинутий стілець наче чекає, що Бреннан може будь-якої миті повернутися. Я насилу дожовую рештки печива й підводжу підборіддя, вирішивши більше ніколи не сидіти й не чекати на його повернення.

Спираючись на край столу, встаю і слідом за Бреннаном виходжу з кухні в довгий коридор. Він, мабуть, дуже поспішав, бо вже і сліду його нема.

Мудрований візерунчастий килим, вистелений уздовж широкого коридору з високими арками, приглушує мої кроки. Я підходжу до... *Ого!* Просторих і лискучих подвійних сходів із різьбленим поруччям, що височать наді мною ще на три — ні, на чотири — поверхи.

Я надто захопилася розгляданням свого брата і не звертала уваги на все інше довкола, але тепер з неприхованим захватом роздивляюся й вивчаю архітектуру цього величного місця. Кожен наступний рівень сходового майданчика дещо зміщений порівняно з попереднім, ніби сходи обвивають ту саму скелю, у яку вбудована ця фортеця. Крізь десятки маленьких віконць — єдиної оздоби стіни заввишки п'ять поверхів над масивними вхідними дверима — пробиваються ранкові промені. Здається, вони утворюють візерунок, але мені знадобилося б поглянути здалеку, щоб побачити всю картину повністю.

Бракує перспективи. І зараз це можна вважати метафорою всього мого життя.

Двоє охоронців пильнують кожен мій крок, але стоять нерухомо і не зупиняють мене, коли я проходжу повз. Принаймні я тут не ув'язнена.

Іду далі головним коридором фортеці, нарешті вловлюючи відголоси із якоїсь зали попереду, де прочинені одні з двох великих пишно оздоблених дверей. Підходячи ближче, одразу розпізнаю голос Бреннана, і від знайомого тембру мої груди стискаються.

— Це не спрацює, — лунає його глибокий голос. — Наступна пропозиція, будь ласка.

Я проходжу крізь грандіозне фое, не зазираючи у два інші крила ліворуч і праворуч від мене. Це місце вражає — наполовину палац, наполовину будинок, але передусім — фортеця. Шість років тому саме ці товсті кам'яні стіни вберегли її від, здавалося б, неминучої руйнації. З того, що я читала, жодній армії не вдалося захопити маєток Ріорсонів, навіть під час трьох облог, про які мені відомо.

Камінь не горить. Так сказав мені Ксейден. Місто, яке стало тепер містечком, роками таємно відбудовувалося — просто під носом у генерала Мельгрена. Тавра, магічні символи, якими позначено дітей страчених офіцерів-повстанців, якимось маскують їхніх власників від сили печаті Мельгрена, коли ті перебувають у групах по троє чи більше. Він не може побачити результату жодної битви, у якій вони беруть участь, тому ніколи не зміг би «побачити», як вони організують бій.

У маєтку Ріорсонів є речі, що нагадують мені про Бастіат, військовий коледж, який я вважала своїм домом відтоді, як мою матір призначено його командувачкою. У нього схожі оборонні споруди, висічені в скелі на схилі гори, тут такий самий брук під ногами і подвійні сталеві вхідні двері. Але на цьому схожість закінчується, бо на цих стінах справжнє мистецтво, а не стенди із погруддями героїв війни. І я майже впевнена, що над Бодхі та Імоджен, які стоять за прочиненими дверима, висить справжній пороміельський гобелен.

Імоджен прикладає палець до губ і жестом запрошує приєднатися до них, показуючи на порожнє місце між нею та Бодхі.

Я займаю його, зауважуючи, що, поки я приходила до пам'яті, Імоджен встигла пофарбувати непоголену частину своєї зачіски в яскраво-рожевий колір. Очевидно, вона почувається тут комфортно. Як і Бодхі. А єдині ознаки їхньої участі у недавньому бою — це підв'язана рука Бодхі і розсічена губа Імоджен.

— Хтось має висловитися про те, що є очевидним, — озивається з дальнього кінця столу старший чоловік, який має орлиний ніс і пов'язку на одному оці.

Стіл простягається майже вздовж усієї двоповерхової зали. Поріділі пасма сивого волосся обрамлюють злегка засмагле обвітрене зморшкувате лице цього чоловіка, а його щоки звисають, як в антилопи гну. Сказавши своє, він відкидається на спинку крісла й кладе грубу руку на круглий живіт.

За столом могли б легко розміститись тридцятьоро осіб, але зараз за ним сидять лише п'ятеро вдягнених у чорні льотні куртки чоловіків. Усі вони вместилися з одного краю стола та під таким кутом, що їм довелося б повністю розвернутися, аби помітити нас, чого вони не роблять. Бреннан натомість підходить спереду, але він також не зможе нас побачити не обертаючись.

Коли моє серце тенькає десь у горлі, я розумію, що необхідно зачекати деякий час, щоб звикнути до того, що Бреннан живий. Він чомусь лишився таким, яким я його пам'ятаю, проте водночас став якимось іншим. Але він є — живе, дихає і зараз пильно вдивляється в карту Континенту на протяжній стіні. За величиною її можна порівняти хіба тільки з картою в лекційному залі Басгіату.

Перед картою, спираючись однією рукою на масивний стілець і дивлячись на своїх співрозмовників за столом, стоїть Ксейден.

Вигляд у нього нівроку, навіть з усіма слідами від недосипання у вигляді темних синців під очима. Його обличчя з гострими вилицями, темні очі, погляд, який зазвичай м'якшає, зустрічаючись із моїм, його шрам над оком, що розсікає брову навпіл, і закручений мерехтливий візерунок тавра, що закінчується біля лінії підборіддя, і, звісно, різьблені лінії його рота, який мені добре знайомий, — усе разом робить Ксейдена фізично ідеальним

для мене, і це я говорю лише про його обличчя. А тіло? Воно, хоч це здається неймовірним, ще краще. І те, що він робить, коли тримає мене обіймах, коли...

Ні. Я хитаю головою, обриваючи свої думки на цьому місці. Ксейден може бути достобіса вродливим, сильним і смертоносним — що, власне кажучи, не обов'язково мало б мене заводити, — але я не можу довіряти йому, не можу вірити, що він каже правду про... про будь-що. І це справді *болить*, враховуючи те, як безтямно я в нього закохана.

— І що це за очевидні речі, про які ви хочете сказати, майоре Ферріс? — запитує Ксейден максимально знудженим тоном.

— Це засідання Асамблеї, — пошепки пояснює мені Бодхі. — Для голосування потрібен кворум із п'яти осіб (усі семеро майже ніколи не бувають тут одночасно), а чотирма голосами ухваляються рішення.

Я запам'ятовую цю інформацію на майбутнє.

— Чи дозволено нам слухати?

— Засідання відкриті для всіх охочих, — так само пошепки відповідає Імоджен.

— І ми присутні на ньому... стоячи тут у проході? — запитую.

— Так, — відповідає Імоджен без будь-яких подальших пояснень.

— Повернутися — єдиний можливий вихід, — промовляє далі Орлиний Ніс. — Інакше ми ризикуємо всім, що тут будемо. Приїдуть пошукові патрулі. А вершників нам не вистачає...

— Важкувато вербувати нових, намагаючись залишатися непомітними, — відповідає із-за столу мініатюрна жінка з лискучим чорним волоссям у темно-коричневому шкіряному вбранні. Коли вона дивиться на старшого чоловіка, у кутиках її прищурених очей з'являються зморшки.

— Не будемо відхилятися від головної теми, Тріссо, — каже Бреннан, почухуючи ніс. Ніс як у нашого батька. Вони неймовірно схожі.

— Немає сенсу набирати нових людей, коли не маємо робочої кузні, щоб їх озброювати. — Голос Орлиного Носа звучить